

Věrná

STRÁŽ

Týdeník Svazu Čechů z Volyně

Ročník I. — Číslo 1.

V Žatci dne 28. října 1946

Cena 2 Kčs

Por. Jar. Chudoba, redaktor:

Věrná stráž

Je mnoho symbolického a osudového v epopěji volyňských Čechů. V epopěji, psané potem a krví. V epopěji, která je miniaturou osudu českého národa...

Jenom naše bolesti, žal a oběti byly neúměrně větší. Naši otcové přišli do hlubokých lesů a učinili z nich úrodný kraj. První světová válka přinesla spoušť a zničení. Po ní období intenzivní práce, velkých výsledků a úspěchů. Druhá světová válka. — Zničení a spoušť. Český Malín, Lidice volyňských Čechů. Historická účast v bojích za osvobození a lepší budoucnost milované vlasti. Generál Svoboda, — symbol vítězství a volnosti. Dukla — symbol hrdinství a lásky k vlasti. Praha — cíl.

Osidlování pohraničí, míst, odkud předkové byli vyštíváni všestrannou rozpínavostí nenáviděných germánů, je historicky osudovou spravedlností a jejím dovršením je — reemigrace.

Volyňští Češi se vrací do vlasti svých otců, vrací se tam, kam se vždy i v nejlepších dobách nesly jejich tužby — a zbývá jim teď jediný úkol: v mírové budovatelské práci dovršit zdárné to dílo, které započali svou historickou účastí v bojích se Svobodou za svobodu: Stát v našem českém pohraničí jako věrná stráž!

Jako věrná stráž svobody a bezpečnosti naší drahé vlasti, republiky Československé, svobody, vykoupené krví padlých kamarádů, posvěcené slzami vdov a sirotek.

Je to velký a krásný úkol a jsme právem hrdí, že nám je svěřen. Slibujeme dnes v památný den 28. října, že důvěru, kladenou v nás, nezklameme, že ve společném úsilí a bratrství s ostatním lidem republiky budeme budovat naši osvobozenou vlast a stát na stráži proti všem úkladům našich nepřátel i v budoucnosti.

Slibujeme a přísaháme, při světlé památce malínských mučedníků a při památce všech našich kamarádů, padlých v bojích, že ideálům, za něž jsme bojovali, našim velkým učitelům a vůdcům, vlasti a národu — republice Československé — navždy věrní zůstaneme.

Předseda vlády „Věrné strážní“

Draží přátelé!

Zdravím srdečně nový časopis Svazu Čechů z Volyně „Věrná stráž“ i všechny jeho čtenáře. Svaz vhodně zvolil název časopisu, neboť v něm vyjádřil hlavní úkol všech Čechů z Volyně: být věrnou stráží svobody a bezpečnosti své domoviny — Československé republiky, být věrnou stráží našeho svazku se zemí, jež byla dříve jejich domovem a s jejíž pomocí jsme dosáhli své dnešní svobody a nezávislosti — se Sovětským svazem.

Věřím pevně, že volyňští Čechové brzy zdolají s pomocí nás všech první těžkosti ve svém novém životě a jejich česká vlast se jim stane šťastným domovem.

Gottwald.

Ministr národní obrany arm. gen. L. Svoboda.

Pozdrav bojovníkům a krajanům z České Volyně

Vyhovuji rád přání Svazu Čechů z Volyně, abych přispěl do týdeníku „Věrná stráž“, jehož první číslo má vyjít k 28. říjnu 1946. Vítám myšlenku časopisu, který chce informovat volyňské Čechy o životě a poměrech v novém prostředí způsobem, kterého vyžaduje jejich mentalita a jejich společné zájmy, napomáhat a urychlit splnění volyňských Čechů s novým prostředím a zapojiti je naplno do výstavby republiky v rámci dvouletého plánu. S tohoto hlediska také považuji funkci a poslání tohoto časopisu za přechodnou a dočasnou. Třeba se vyvarovati jakékoli separace a odloučení, a pracovat pro nejtěsnější sblížení a přirozené splynutí s novým prostředím.

Již několikrát a při různých příležitostech, naposledy to bylo při odhalení základního kamene k pomníku padlých bojovníků z Volyně v Žatci, jsem zhodnotil bojovou účast, zásluhy a oběti volyňských Čechů v našem osvobozovacím boji. Zůstane historickým a významným faktem, že ve chvíli nejtěžší volyňští Čechové vstoupili dobro-

Pokračování na straně 2,

Pozdrav bojovníkům a krajanům z České Volyně
Pokračování se strany 1.

volně a s láskou do řad čs. jednotek v SSSR a v tomto boji obětovali vše co měli. Cesta a boje volyňských Čechů v 1. čs. armádním sboru v SSSR z Volyně přes Duklu, východní Slovensko, Slezsko, Moravu až do Prahy zůstanou navždy důkazem jejich obětavosti, statečnosti, lásky a oddanosti k Československé republice a jejímu lidu.

Československá vláda jsouc si vědoma zásluh volyňských Čechů o osvobození republiky, vyhověla ráda jejich přání, aby se mohli navrátit do své staré vlasti.

Vláda tuto myšlenku přivítala a učinila opatření, aby si volyňští Čechové mohli na půdě osvobozené republiky založit slušné hospodářské existence a spokojenou budoucnost. Je samozřejmé, že při praktickém provádění přesídlení volyňských Čechů na území republiky vznikly různé potíže, chyby a omyly, které tu a tam na obou stranách vyvolaly jistou nespokojenost a roztrpčení. Ale i tyto drobné potíže třeba chápat jako důsledek velikých a převratných změn, které poslední válka přinesla. Věříme také, že není daleko den, kdy se setkáte se svými toužebně očekávanými rodinami a že pak se budete moci i se svými drahými věnovat pokojně a šťastně práci na vybudování naší šťastnější republiky a lepší budoucnosti.

Je symbolicky významné, že volyňští Čechové se vraceli na půdu, která ještě nedávno byla osídlena Němci a která byla semeništěm německých výbojů a zrady proti republice, demokracii, čs. lidu a Slovanskému vůbec. Je to veliká a historická spravedlnost, neboť téměř po tisíci letech se tato česká půda opět dostává do spolehlivých a poctivých českých rukou.

Přeji si upřímně, aby tento časopis splnil krásný úkol, který si předsevzal. Aby jeho myšlenka, již vyjadřuje jeho název: „Věrná stráž“, stala se programem a skutkem. To znamená, aby se volyňští Čechové i na osvobozené české půdě stali věrnou stráží naší svobodné, demokratické a jednotné republiky Československé. Aby ve společném úsilí, jednotě a bratrství s ostatním lidem republiky vybudovali naši osvobozenou vlast a zabezpečili ji proti všem úkladům našich nepřátel i v budoucnosti.

Věřím pevně, že i v tomto ohledu může se republika na naše volyňské krajiny plně spolehnout!

Div. gen. Karel Klapálek svým spolubojovníkům

Velet jsem na východní frontě jednotce složené převážně z volyňských Čechů a vím proto příliš dobře, jak velké oběti jste přinesli v boji o navrácení svobody lidu československému!

Po válce mi znovu mé služební postavení dalo a stále dává možnost vidět všechny obtíže, s kterými se setkáváte při osídlování ve vlasti svých dědů. Považuji i nadále za svou povinnost být Vám nápomocen při překonávání nemalých překážek.

Věřím, že při pochopení příslušných činitelů se

Náčelník hl. štábu arm. gen. Bohumil Boček

Věrní v boji - věrní v práci

Je zvykem přát každému při podnikání něčeho nového mnoho úspěchu a vytrvalosti k překonání počátečních potíží. Já, jako Váš velitel na frontě, znám Vaši obětavost a houževnatost a proto věřím, že překonáte všechny těžkosti a že obstojíte čestně v míru tak, jako jste obstáli v boji.

Vítám první číslo Vašeho časopisu a přeji mu mnoho úspěchů. Považuji Váš časopis za veliký přínos v budovatelské práci, jež od Vás republika očekává.

Sám název říká, že chcete a budete stát na stráží samostatnosti naší vlasti a všech vymožeností naší národní revoluce. Již sama skutečnost, že Vaši dědové odešli do bratrské ruské země, Vás předurčila k tomu, abyste Vy, kteří jste nejlépe poznali její lid a máte k němu nejbližší, kteří jste bratrství našich národů zpečetili svou krví, zůstali mocným pojítkem přátelství obou Vašich vlastí. A Váš časopis vytkl si za úkol nejen informovat do staré vlasti přijíždějící příslušníky volyňské menšiny a pomáhat jim v jejich těžkostech. Chce jistě představit naši veřejnosti v pravém světle volyňské Čechy a odstranit některé nesprávné názory, jež se zde, ať už z jakýchkoli důvodů rozšířily. Časopis vychází právě v době, kdy návrat Vašich nejdražších do země otců se stává skutečností, což je největším dokumentem tohoto pochopení a projevem bratrství mezi národy SSSR a ČSR. A bude právě úkolem tohoto časopisu upevňovat přátelství těchto slovanských národů.

Přestanou staré bolesti, pomine stesk po rodinách a nastanou nové úkoly se svými těžkostmi, jež řešit a zdolávat případně též Vašemu časopisu.

Vaše „Věrná stráž“ si jistě proklestí cestu nejen k srdci Vás, Volyňáků, ale i všech těch, jimž blaho vlasti a našeho lidu leží na srdci. Stane se jednou z hybných pák budovatelského úsilí pro úspěšné splnění dvouletého plánu. A v tomto úsilí přeji „Věrné strážím“ plného zdaru!

Vám podaří úspěšně se včlenit do nového prostředí a zdárně pokračovat ve společné nám všem budovatelské práci, k zajištění díla, které jste započali účastí v boji o osvobození republiky a jeho lidu.

Přeji Vám, aby urychlené přesídlení Vašich rodin přineslo Vám brzy dobře zasloužený žádoucí duševní klid a spokojenost, které Vám dají novou sílu a nadšení pro plnění Vašeho nemalého úkolu.

Zdravím Vás všechny srdečně, jmenovitě své bývalé podřízené, Váš gen. Klapálek.

Jindřich Dušek, člen redakce a administrátor: Jiří Rébl Volyňský:

Věrné strážní na cestu

První číslo nového časopisu volyňských Čechů máme v ruce a zvědavě prohlížíme jeho stránky. Máme časopis, který je náš a který bude naším pomocníkem vždy a všude. Při této radostné události vzpomínáme našich předchůdců „Hlasu Volyně“, „Našeho Buditele“, „Probuzení“ a zvláště pak Fojtíkových „Krajanských listů“. S láskou a hrdoostí díváme se zpět a oceňujeme jejich dílo, které pro národ bylo tak veliké, že jej nedovedeme nikdy docenit. V šlépějích těchto chceme pokračovat a z tradice těchto žít a národu a státu to nejlepší dáti, co v dnešní těžké době potřebuje, t. j. lásku a obětavost.

Volyňští bratři, již nejste sami, roztrácení po celé vlasti, bez spojení a povzbuzení, již nejste němí, ani hluší, již nebudete plakat nebo se radovat osamocení. Je zde „Věrná stráž“, věrný to pomocník každého z nás, je to náš hlas, je to tep našeho vlastního srdce!

Začíná pouť po české vlasti od prahu ke prahu každého volyňského bratra a jeho přítele. Je chudá, bez jakékoliv cizí pomoci a proto jen na Vás a Vaši lásku i pomoc odkázána. Víme však také, že Vaše láska je vynalézavá a že „Věrnou stráž“ nezradíte. Víme také, že celé volyňské bratrstvo a jeho přátelé se přičiní, aby „Věrná stráž“ byla taková, jakou ji míjí potřebujeme.

Vzal jsem si na starost stránku nejožehavější, t. j. hospodářství a finance i administraci. Věřím, že mi budete pomáhati. Každý z nás získá aspoň jednoho odběratele a všichni pak nám budete posílati zprávy a obrázky z Vašeho života. Budete nám sdělovati svoje úspěchy a také svoje bolesti a zklamání a společně budeme hledati cesty k nápravě a zlepšení. Vy, kteří máte podniky, budete v našem časopise inserovat, získáte tak široký okruh zákazníků mezi svými a posílíte tak hospodářskou základnu našeho díla, jež na Vás a jen na Vás závisí.

Časopis náš rodí se v těžkých dobách, tak jako se rodila každá velká a dobrá věc. Volyňská otázka prochází zrovna stadiem vrcholné krise. Přesto, že je jisto, že rodiny přijdou brzy, dlouhá doba opuštěnosti zastínila zrak mnohých z volyňského bratrstva, že z mužných a statečných lidí, stali se třtiny větrem se klátící a mnohde již nalomené a zlomené. U některých je konec té velikosti a krásy, které Volyňské v zahraničí tolik proslavila. A právě v tomto bolestném zlomu přicházíme k Vám my s „Věrnou stráží“ s jasným slovem: Hlavu vzhůru!, přečkali jste Duklu a jiná pekla a přetrváváte i tuto bolestnou chvíli, kdy opuštěnost a bída dostupuje vrcholu! Vydržíte, vytrváte, nebo již s neodvratnou jistotou přichází ona radostná chvíle, kdy se slzami v oku, slzami to radostnými, uvítáte zde doma své nejmilejší a nejdražší, na nichž Vám vždy nejvíce záleželo. Skutečnost tuto na shromáždění dne 19. 10. v Žatci potvrdil sám generál Svoboda, ochránce a garantér toho, že slova budou splněna, jež Vám jím a vládou byla dána, když jste se stávali syny a dcerami Svobodovými.

Věrná stráž

V daleké cizí zemi
náš lid ved' kruťou seč,
by uhájil svá práva,
své matky krev a řeč.

A na kolena nikdy
neupadl lid náš;
byla to pevná hradba,
nezlomná, věrná stráž.

V krvi přes drahé rovy,
přes oheň, smrt a dým
on na bodácích nesl
svobodu bratřím svým.

A dnes, tak jako tehdy,
Svoboda — héroj náš,
se dívá na své hochy,
zda věrnou stojí stráž.

A přesvědčen je pevně,
že věrně budou stát,
že hrdinové jeho
se nesmí slávy vzdát!

Že nezklamou vlast nikdy,
a vždycky národ náš
v těch recích bude míti
pevnou a věrnou stráž.

Ano, veškeré rány budou zahojeny, zklamání navždy smyto a národ Vám dá vše, co je Vám dlužen a dá Vám zejména toho, po čem nejvíce toužíte, t. j. klid a lásku.

Pak se všichni zapojíme do budovatelské práce naší dvouročníce, tak jak tomu bylo na Volyni, ba ještě lépe, vždyť jsme doma a na svém.

Posílíme také naše slovanské vědomí, tím, že ještě těsněji přimkneme se k státu, který Vás velkodušně i s rodinami propustil. Věřím, že se stanete apoštoly této myšlenky, neboť bez SSSR a jeho i našich spojenců, nebylo by naší svobody a Vašeho radostného shledání s vlastí, po kterém jste nikdy nepřestali volat.

Projevy, které došly našemu redakčnímu kruhu k vyjití prvního čísla od představitelů státu, t. j. zejména od předsedy vlády Klementa Gottwalda a ministra generála Svobody, nasvědčují tomu, že volyňští krajané jsou složkou, se kterou se počítá a již se důvěřuje, přesto, že ještě je mnoho těch, kteří ji nechtějí poznati.

Nuže, přijměte náš první pozdrav, který Vám „Věrná stráž“ přináší, podejme si svorně ruce, abychom zde ve vlasti utvořili rodinu plnou síly a radostného nadšení pro svobodný lid a jeho svobodnou demokratickou republiku. Byli jste první v zahraničí a věřím, že budete první doma na lánu, germánskou bestii urvaném a navždy Prozřetelností navráceném.

28. říjen a my

V životě národů jsou dny, na něž se nezapomíná. Jsou to buď dny žalu a pokoření, jako je v našich dějinách 8. listopad a 15. březen, nebo dny slávy, jimiž jsou u nás 28. říjen a nyní také 5. květen. Osmý listopad a 15. březen, jako věčné memento, budou nám připomínati, kam vede národní nesvornost a zrada. 28. říjen a 5. květen nám zase jasně ukazují, že jednota ducha a činu vede k vítězství práva a spravedlnosti, k vítězství svobody.

28. říjen, jehož výročí nyní vzpomínáme, přišel jako výslednice staletí trvajících zápasů českého národa. Rakousko-uherská tyranie vladařů „z Boží milosti“, která neslýchaným způsobem znásilnila ústavu, jež měla zaručiti národům národnostní, politická a sociální práva, zřítla se jako spráchnivělá bouda pod úderem bouře, jíž odolává jen to, co je zdravé a silné.

Připomínáme si dnes, že 28. říjen nebyl výsledek jen toho zápasu, který sváděli čeští bojovníci ducha po staletí doma, ale že to byl také politický a vojenský odboj, vedený v zahraničí prof. Masarykem, v době první světové války.

Pro nás je důležitá také připomínka, že my, Češi z Volyně, zúčastnili jsme se také prvního zahraničního odboje v řadách československých legií v Rusku a i dnes jsou ještě mezi námi lidé, kteří jako legionáři se zúčastnili bojů u Zborova, Bachmače a jinde. A jako na běžícím pásu přichází další

vzpomínka na doby, kdy byla již Československá republika svobodným státem a my na Volyni vzpomínali i v té nejzapadlejší dědině 28. října, jako svátku svobody vlasti, jež nám nikdy nepřestala býti drahou. Přiznáme si to dnes upřímně, že nás to vždy naplňovalo hrdostí, že vlast našich otců je svobodná, že zkvétá, sílí, že je jedním z nejspřádanějších států v Evropě. A řekněme si to spravedlivě, že to byl faktor, který v nás živil národní uvědomění, který nám byl vzpruhou v našem drobném, ale přece důležitém zápase o naše národnostní práva v cizině, která k nám nebyla vždy příliš laskavá.

Dnes máme ten zápas za sebou. Jsme doma, ve vlasti. Splnila se naše touha, kterou jsme nikdy nedovedli potlačit. A třeba že si často na něco posteskneme, přece můžeme býti do značné míry spokojeni, že právě letošní říjnové dni přinášejí jasno do záležitosti reemigrace našich drahých z Volyně. Už té naší pověstné trpělivosti nebude skutečně mnoho třeba. Pak už nám nebude nic státi v cestě, abychom se mohli klidně, spokojeně spolu s celým národem zapojiti do výstavby našeho státu, do níž s nadšením jde celý národ.

My, Češi z Volyně dokázali jsme nesčetněkrát, dokážeme to i dnes, že své povinnosti chápeme nejen jako sliby, ale především jako činy, před nimiž neuhýbáme.

J. Fojtík

Šestý říjen

„Jsme doma!

Po tuhých krvavých bojích 1. čs. sbor v SSSR bok po boku s hrdinnou Rudou armádou vkročil do Vlasti.“

Tato stručná zpráva, kterou přineslo 6. X. 1944 zvláštní vydání sborového deníku „Za svobodné Československo“, oznámila všem příslušníkům čs. brigád v SSSR událost, která svým významem daleko přesahovala rámec běžných frontových zpráv.

Cesta bojem, na níž se pod vedením svého milovaného velitele plk. Svobody vydala hrstka odvážlivců z Buzuluku, cesta, která vedla přes bojiště Sokolova, Kijevo, Bílé Cerkve, Zaškova, Torčina a Dukly, přivedla konečně československého vojáka na vlastní půdu. A snad to nebyla ani náhoda, že ve dnech, na něž připadalo neblahé výročí Mnichova, po němž československý voják byl donucen ustoupit ze svých hranic, nová československá armáda osvobozovala první půdu své země. 6. říjen potvrdil, že československý voják umí ještě bo-

tovat a že svoji oddanost k vlasti dovede prokázat činy.

Také my, Češi z Volyně, budeme pamětliví 6. října 1944, neboť toho dne mnozí z nás ve svém životě poprvé vkročili na půdu vlasti, kterou jsme znali takřka jen z knih a vyprávění. A je v tom kus analogie. Před osmdesáti lety opouštěli naši předkové domov, mnohdy tajně a za noci přecházeli hranice do velké slovanské Rusi, a po Mnichovu čeští vlastenci, ustupující před tímtež nepřítelem, hledali rovněž útočiště u velkého slovanského bratra, který nezradil a 6. říjen — je i nás — přivedl zpět. Byli-li naši předkové německým útlakem vyštvaní ze svých domovů, my, jejich potomkové, přišli jsme domů se zbraní v ruce, abychom stanuli na místa, která oni opustili. Jsme na to hrdí, že jsme jednou z mála českých menšin v zahraničí, jíž bylo dopřáno aktivně se zúčastniti bojů za osvobození ČSR. Tím jsme si, abych tak řekl, vybojovali nárok

na kus klidného koutu v republice. Nesmíme však zapomenouti na cenu, kterou jsme za tento nárok zaplatili: ty tisíce životů našich bratří, kteří s námi nedošli. Jejich památka nám bude stále připomínati, že jedině jim vděčíme za šestý říjen 1944 a bude nám také připomínati, že se nikdy nesmí stát, aby český člověk odcházel z vlasti před cizákem a že se také nesmí nikdy stát, aby český voják opustil své hranice bez boje.

Stáváme se nyní novými hraničáři a jako hraničáři: chceme řádně plnit všechny úkoly, které budou na nás kladeny, jako jsme plnili řádně svou povinnost na frontě. Věříme v krásnou budoucnost Československa a přes ta menší nebo větší zklamání, jež jsme doznali, chceme všechny své síly věnovati jeho výstavbě a chceme býti v našem pohraničí skutečnou „věrnou stráží“. Zavazuje nás k tomu 6. říjen, jehož význam si dnes připomínáme.

Josef Fojtík, Podbořany.

Sjezd krajanů-reemigrantů v Praze. Československý ústav zahraniční organizuje pod záštitou vlády ČSR sjezd krajanů-reemigrantů v Praze ve dnech 20.—28. října t. r. Účelem sjezdu je manifestace za oprávněné požadavky reemigrantů, za respektování jejich občan. práv a za splnění vládních příslibů. Svaz Čechů z Volyně doporučuje, aby všichni volyňští Češi, kterým to okolnosti dovolí, zúčastnili

se alespoň manifestačního průvodu dne 27. 10. 1946. Sraz účastníků průvodu z řad vol. Čechů-vojáků čs. zahr. arm. z SSSR 27. X. 1946 v 8 hodin v sadech u Wilsonova nádraží. Odtud je odchod na Staroměstské náměstí, kde se Volyňští zařadí v čelo průvodu, který projde Prahou a na Hradě vzdá hold hlavě státu, prezidentu republiky Dr. Edv. Benešovi.

Legionáři volyňským bratřím!

S radostí pozorujeme čilý život Volyňských. Se zájmem sledujeme jejich budovatelskou činnost, jejich existenční zabezpečování se. A sledujeme velmi mnoho podobností s tím, co mají již legionáři za sebou, avšak co museli prožít a protrpět. Helelem legionářů však bylo: „Neklesat — vydržet — a stále za svým cílem“. A jaký ten cíl tehdy byl? Stejný, jako dnes. Na tom se nic nezměnilo. Náš milovaný Tatiček Masaryk řekl: „Není lehké samostatnosti vydobýt, těžší bude udržet si ji“. A tak cíl tehdejší i dnešní jest: „Vydobyť samostatnost za každou cenu udržet!“ Nepochybujeme, že Vy svým snažením jdete dobře za svým i naším cílem. A Váš časopis, bude-li dobře redigovaný, jistě může velmi mnoho vykonat. Víme, že budete mít svého materiálu dost, že máte i problémů svých dost, ale přes to rádi bychom Vám dali na starost ještě jeden úkol: pěstování legionářské tradice. Vidím, jak se Vám krabatí čelo, ale je to již takové. Vy, chť nechtě, musíte do této věci také dělat. Že snad byste nevěděli v čem tento úkol spočívá? Je naprosto jednoduchý. Zásadou jeho je snažit se všude a ve všem po vyšší úrovni našeho člověka. Toť jádro legionářské ideje. Velmi často slyšíme u Vás stížnosti na nepochopení Vás stouředlíky, stěžování Vaší situace, znemožňování existenčního zakotvení. Velmi často se v tomto směru paušalisuje, ale když se dobře zamyslíme, můžeme říci, že paušalisování není spravedlivé. Tyto potíže zpravidla způsobují lidé se značným průměrem zaostalosti, lidé, postižení tak řečeno jakousi mravní vadou, lidé se zchátralým charakterem. Velmi často tito lidé dostávají za pravdu — proč? Protože v jejich okolí není právě nikdo, kdo by jejich jednání přivedl na patřičnou míru. Snad proto, že tito lidé bývají chráněni buď vysokým úřadem, titulem nebo politickou legitimací. Vložte si do čela svého snažení, že všude, za všech okolností a naprosto neohroženě budete bojovat za lepším, ušlechtlejším charakternějším českým člověkem. Že budete potírat zlo, sobectví, kořistnictví, nelásku a haopak, že se stanete ostrovem, každý jednotlivý z Vás, ostrovem opravdové lásky člověka k člověku, že budete šířit všude okolo sebe to opravdové bratrství, které okupací naší drahé domoviny tolik utrpělo. Doba rakušácké nadvlády pokřivila za dlouhá staletí velmi mnoho páteří našeho lidu, krátká doba naší slavné samostatnosti velmi mnoho poopravila, leč doba okupace nadělala v tomto směru znovu nedozírné škody. Srazila náš národ k zemi, připravila jej o sebevědomí, které se tak krásně a ušlechtilě vyvíjelo. To vše jsou také válečné škody, tím vším trpí nejen každý jednotlivec z nás, ale celý národ a stát. Uvolněná morálka, nekázeň, požitkářství, touha po lehkém zbohatnutí, štítivost před prací, to vše jsou kazy, které nám zanechala válka. Porazili jste našeho největšího odvěkého nepřitele se zbraní v ruce, musíte nyní, když již zbraně odpočívají, porazit ve válce nekrvavé, ale stejně urputné druhého nepřitele naší lepší budoucnosti, t. j. špatnost všeho druhu, která mezi námi se vyskytuje. Svým jednáním, vystupo-

váním, ať jako celek či jedinci, snažte se všude sblížovatí náš lid, otupovatí hroty ať již politického zaměření, či snad společenského nebo stavovského původu. Buďte tím tmelem v národě, buďte i Vy tou solí v národě, jak si toho tolik přál náš Tatiček Masaryk od legionářů. My, jako Vaši starší bratři, rádi Vám budeme v tom nápomocni. Ovšem, je třeba, abyste mezi nás také více chodili. My víme, že máte dosud těch svých existenčních a rodinných starostí až nad hlavu, ale i přes to vše — neřkejte — mohli byste více mezi legionáře docházeti. Ne všichni z Vás jsou tak zatíženi, že by nemohli ani jednou za měsíc navštívit legionářskou schůzi. Pravda, existenční otázky snad dovedete si řešit stejně dobře, ne-li lépe, jako my. Ale jsou zde ideové věci, které nezbytně budete muset přejímati od legionářů, neboť jinak — budete-li se snažit i po této stránce jít samostatně — nebude to legionářský duch a nebude to ta legionářská tradice, jakou by měla být. Jest lhostejno, jak na tuto věc pohlížíte Vy, jedno jest však jisté: třeba později, ale jednou jistě, dospějete k přesvědčení, že legionářské bratrství se nedá kopírovat, to se musí prožít a musí se žít. Kdo jej neprožil, kdo jej v častém styku s legionáři nepřijal podvědomě do své krve a svých žil, ten ať nikdy nepovídá, že jeho kopie legionářského bratrství je dokonalá. Vy, jakožto dědici a další nositelé legionářské tradice, musíte převzítí legionářství bezprostředním stykem s námi. Delším studiem otázky legionářské, jejím přímým ohmatáváním, přijdete postupně k přesvědčení, že mnoho a mnoho se u Vás změnilo, aniž jste toho pozorovali. A doporučujeme, abyste začali hned, neboť právě v těžkých dobách poznáme přítele a Vy musíte poznat svého „bratra“. Až jednou čas zeptá se Vás na tento problém a bude se tázati, co jste vykonali ideově ve svém poslání, může být již pozdě. A bez ideového poslání není Vaše budoucnost možná!

K závěru upozorňujeme ještě, že každou první neděli v měsíci konají se členské schůze Jednoty Čs. obce legionářské v Žatci, hotel Stalingrad. — Přijďte do schůzi bez zvláštního pozvání, neboť rozesílání pozvánek značně vyčerpává pokladnu Jednoty. Vaší práci a veškeré činnosti — náš upřímný a bratrský Zdar!

—n—

Výzva k příslušníkům 1. čs. arm. sboru ze SSSR. MNO vyzývá všechny demobilisované příslušníky bývalého 1. čs. arm. sboru z SSSR, aby neprodleně oznámili doplňovací správě 1. čs. náhr. pluku v Praze XIX, ul. Albína Bráfa 25 za účelem evidence a zjištění nároků na udělení sovětského vyznamenání tato data: Hodnost, stavovská skupina, jméno, příjmení a jméno otce, kmenové číslo, místo a datum vstupu do řad 1. čs. arm. sboru, které jednotce byl přidělen, jméno velitele a kterých bojů se zúčastnil, číslo legitimace čs. vojenské pamětní medaile — pokud tuto obdržel, adresu nejbližšího posádkového velitelství a přesnou adresu bydliště. Seznamy pošlete hromadně pro celou obec.

Včera ...

Hrdina Karpat

O tom, že desátník Jan Cinert sám na svých zádech nosil těžký kulomet nahoru, věděli všichni příslušníci jednotky. To již nebylo pro žádného novinkou. Když bylo třeba umístit nahoře kulometné hnízdo, — pošleme Cinerta, říkal velitel čtyry. Cinert zvedne kulomet na záda, trochu se nakloní a pachtí nahoru. Ale do jaké výšky? Na hřebeny Karpat!

... Cinert sedí v houštině vedle svého rozebraného kulometu a čistí hlaveň. Žlutý podzimní lísteček, poháněný větrem spadl na plášť kulometu. Desátník jej zvedl, zavrtěl jím v začouzených prstech od máchorky — bukový lísteček, karpatský. Zabalil jej do novin a zasunul do kapsy.

— To je známý Jan Cinert, Volyňák — řekl nám velitel roty, když jsme se přiblížili k jeho stanovišti. „Možná, že jste o něm slyšeli?“ „Slyšeli“, odpovídáme.

Sedli jsme na vyschlou trávu vedle Jana a zapálili si cigaretu. Cinert si zakroutil máchorku do novinového papíru.

„To jsem se naučil od táty, který kdysi také bojoval v Karpatech. Vždycky si dělal „kozí nožku.“

Cinert měl tak jemný hlas, že kdybychom nevěděli, že je to hrdina Karpat, myslili bychom, že ten desátník by nězvedl ani plášť kulometu.

„Táta mně vypravoval, že kdysi s ruskou armádou také bojoval v těchto místech. Celé Karpaty jsou nasáklé vojenským kouřem. Pak se podíval nahoru. Koruny stromů se spojovaly a tvořily zázračný koberec.

Tam jsou Němci. „Dlouho tam nebudete!“

Des. Cinert je skoupý na slovo, ale když už něco řekne, tak to řekne tvrdě a jistě; zrovna tak, jako když zvedá těžký kulomet.

Kde je Buzuluk a kde jsou Karpaty. Jaké to byly cesty, které jsme prošli. Jan vzal do rukou hlaveň, a podíval se skrz ni na slunko. To už je pátý kulomet Cinertův.

Vybuchl granát, zaduněly rokle a ozvaly se hory.

„Dlouho Němci mlčeli“, řekl a položil hlaveň. Druhý a třetí výbuch zvedl Cinerta na nohy. Teď jakoby nás ani neviděl. Rychle začal skládat kulomet. Na zádech měl vybledlou od slunce a deště bluzu.

„Zase protiútok. Čtvrtý za den“, řekl a lehl si za kulomet. Založil pásku a spustil dávku. „Stíli dobře“, dodal.

... Naše výšina dominovala nad nepřátelskou. Situace nevýhodná pro Němce. Šli opíli do protiútku. Naši dělostřelci je pozorovali a minometčící se zaměřovali. Pěšáci si vyhledávali cíle.

Jan Cinert si umístil kulomet pod tlustým stromem na svahu hory. Mezi nepřitelem a ním rokle s horským potůčkem. Ještě dnes ráno des. Cinert chytl ryby a teď je to neutrální pásmo.

Němci se přiblížili k potůčku. „Jdou vzpřímení“, poznamenal voj. Janočko. Janočko ležel v zá-

kopě vedle Cinerta. Na helmě měl stopu střepiny, která ji poznamenala.

„Přecházejí potůček“, hlásí Janočko. „Vidím.“ „Začneme?“ „Počkáme!“

První začali naši dělostřelci. A hned nato uhořeli minometčící. Střelci se již drželi za spouště.

„Začneme klidně“, řekl Cinert. Vařila se voda v kulometu, s hlavy mu spadla helma. Pot zanechal stopy na jeho obličejí.

Hořel boj — dlouhý a urputný. Již poslední páska v kulometu. „Běž Janočko, pro náboje, ale opatrně.“

... Potůček se zkalil a sem tam se zelenají německé pláště. Němci zase ustupují, a to již dnes po čtvrté.

„Vpřed!“ zavelel velitel roty, nadporučík Černý. Najednou již slyšely Karpaty „Hurá“. Odezvaly se hory a zašuměly lesy.

Cinert se trochu naklonil a šel houštinou s kulometem na zádech. Zašel do vody, zavadil nohou o Němce a pokračoval dál. „Leží tady spousta vašich kostí“, připomněl si Cinert vyprávění svého otce.

„Hurá, hurá“, ozývalo se kolem. Němci však zalehli v opevněních a ani krok dozadu. Třikrát — prapor útočil a pokaždé bezvýsledně.

„Nic se nedá dělat“, řekl velitel roty, „musíme obejít.“

Prapor se připravoval k novému útoku. Menší skupiny pěšáků se ztrácely v houštině. Znamení — červená raketa. Najednou se však všichni zastavili. S vršku hory, pod níž se upevnili Němci, se ozval těžký kulomet. — „To je náš „Maxim“, zakřičel voj. Janočko. Cinert je v týlu nepřítel. — Mezi Němci je panika. „Vpřed!“ velel velitel roty a vojáci se dali nahoru. Němci utíkali a na proti šel des. Cinert s kulometem na zádech.

... V Karpatech bylo ticho tak, jak ještě nikdy předtím. Cinert seděl u svého kulometu a psal svému otci dopis na Volyň. „Posílám ti tati bukový list, spadl mně na kulomet před bojem a přinesl nám štěstí. Boj jsme vyhráli. Ať ti tento lísteček připomíná tvoje pochody v Karpatech a poví ti také o našich dnech. I. V.

Upozorňujeme všechny Čechy z východních oblastí SSSR, kteří jako příslušníci čs. zahraniční armády jsou nyní zde v Československu, že vláda Sovětského svazu dala souhlas k tomu, aby jejich rodiny reemigrovaly do Československa. Vyzýváme proto Čechy z Ruska, aby neprodleně podali hlášení o svých rodinách dle tohoto vzoru: 1. Jméno a příjmení příslušníka rodiny, 2. rodinný poměr (manželka, syn, dcera, otec, matka a pod.), 3. datum narození, 4. přesná adresa dnešního bydliště v SSSR, 5. vlastní přesná adresa v ČSR. Hlášení zašlete na adresu: Ministerstvo sociální péče, Repatriační odbor, Praha II., Vladislavova 15, p. kpt. J. Kozák, styčný důstojník MNO.

a dnes...

Jak se jedná se zahraničními vojáky

vtk. — Uveřejňujeme případ jednání s příslušníkem čs. zahraniční armády, který se déle jak půl roku marně domáhá svého práva proti okresní správní komisi. Je to četař zahraniční armády Václav Holomčík z Českého Malína na Volyni, invalida, vyznamenaný válečným křížem a medailí za chrabrost. Tento zahraniční voják ztratil v boji za osvobození národa a vlasti nejen zdraví, ale také celou svou rodinu, která mu byla za války nacisty vyvražděna. V lednu si podal žádost o národní správu a tím započala jeho křížová cesta ve vlasti.

Osidlovacím úřadem byl Václav Holomčík poslán dne 19. března tohoto roku do Frankštátu, aby tam převzal živnost hostinskou spolu s řeznictvím. Když však přišel s příkazem na místní správní komisi, ta příkaz odmítla s podotknutím, že tento majetek vlastní jedna politická strana. V. Holomčík se obrátil na okres. správní komisi v Šumperku o pomoc a ta nařídila do Frankštátu, aby dřívější dekrety na uvedenou živnost byly zrušeny a jejím národním správcem aby byl jmenován V. Holomčík jako přednostní uchazeč. Nařízení mělo být provedeno do osmi dnů, ale místní správní komise provedení příkazu znovu odmítla. Tehdy si uchazeč stěžoval u osidlovacího úřadu v Praze a ten dne 5. dubna opět nařídil, aby požadavku zahraničního vojáka bylo vyhověno a to tím spíše, že v tomto případě byla svěřena národní správa osobě právnické (politické straně), která podle zákona nemůže správu vykonávat.

Místní správní komise ve Frankštátě však reagovala na tento příkaz z Prahy pouze tím, že okamžitě zadala národní správu nad uvedenou živností Josefu Buchnarovi, uchazeči bez přednost-

ního práva. Když se potom V. Holomčík dostavil na MSK s novým, druhým příkazem od osidlovacího úřadu, vyjádřil se předseda MSK v přítomnosti styčného důstojníka osidlovací komise ze Šumperku v tom smyslu, že je zásadně proti dalšímu osidlování Frankštátu zahraničními vojáky, že má ostatně své předpisy a jiná nařízení že nebude respektovat. Po tomto troufalém vyjádření předsedy MSK se rozejel četař Holomčík i se styčným důstojníkem do Prahy a přednesl svou stížnost na ministerstvu vnitra. I zde byl jeho nárok uznán za oprávněný a také toto ministerstvo vydalo příkaz, aby celá národní správa nad živností byla okamžitě odevzdána Holomčíkovi, jinak že MSK bude rozpuštěna. To však se odehrálo před volbami, po nich se původní MSK rozešla, byla ustavena nová, ale opět v čele se starým předsedou. A nová komise se rozhodla pokračovat ve staré hře, na vzdory všem nařízením z Prahy. Poněvadž při živnosti byla také zahrada, rozhodla se přeměnit živnost na zemědělskou usedlost, vyrozuměla o tom ministerstvo zemědělství a zároveň za národního správce usedlosti navrhla svého chráněnce J. Buchnara a tak opětovně sabotovala ustanovení zákona o přednostním právu, které uplatňoval V. Holomčík. Ministerstvo zemědělství vydalo potom již automaticky dekret na tento majetek jako na usedlost zemědělskou a schválilo MSK navrženého správce,

Václav Holomčík má nyní v rukou kupu příkazujících nařízeních, na jízdě mezi Prahou a Frankštátem spotřeboval všechnu svou finanční hotovost a je na tom stejně, jako před půl rokem, kdy byl propuštěn jako invalida z nemocnice. Lze v tomto případě mluvit o právu a spravedlnosti?

6. říjen 1944.

Současně s překročením naší státní hranice u Dukelské silnice, o několik kilometrů dále, v horách u hraničního sloupu č. 122, překročila průzkumná hlídka samopalníků hranici na druhém místě, nad horskou osadou Šarbovem. Voj. Šťastný tu vztyčil naší státní vlajku.

O několik hodin později jsem stanul na této hranici i já. Po namáhavém pochodu horským lesem, prorvanými mnohými roklami podzimními dešti právě rozvodněných potoků, uviděl jsem před sebou čs. státní hranici.

Na temeni vysokého kopce nepatrný průsek lesem...

Nepatrný a přece tak drahý! — Po prvé v životě stojím na území ČSR! Šťastnou náhodou právě pod stromem, na němž od několika hodin vlaje naše státní vlajka.

Škoda, že tolik dobrých kamarádů padlo, aniž se dočkali této dějinné chvíle. Narození a vychování v cizině, šli se bit za svobodu staré vlasti, kterou dosud nikdy neviděli a padli, aniž ji uviděli...

Hranice je rozježděna kolejemi vozů. Kus dále pod kopcem trčí v blátě rozlámaný vůz, naložený

Na hranici

dělostřeleckými náboji. Divím se, jak jej sem mohli dopravit v takovém blátě a neschůdném terénu.

Pod stromem, na němž hrdě vlaje naše státní vlajka, leží v blátě mrtvý rudoarmějce, o kus dále ještě dva. Postupovali tu rázem s našimi...

Uvědomuji si, že bez jejich pomoci a bez jejich obětí by jsme nikdy nestanuli, kde jsme dnes, na našem státním území.

Uvědomuji si, kolik obětí si vyžádal přechod našich hranic a že bez bratrské pomoci rudoarmějců nedovedli bychom osvobodit naši zemi...

Uvědomuji si, jakou přirozenou pevností jsou naše státní hranice a že je platíme příliš drahou cenou prolité krve, než abychom si je mohli dovolit opět někdy v budoucnosti bez boje vydat...

Uvědomuji si, že jen ve spolenectví s bratrským národem ruským svoji zemi osvobodíme a její svobodu i v budoucnu uhájíme.

Spěte, Vy mrtví, v naší zemi! Vaše hroby a krev společně s námi prolitá nechť hlásají našim příštím pokolením, že jen ve spolenectví s Vámi si dovedou udržet svoji svobodu a nezávislost.

ppor. Václav Širc, Veletice.

Svobodovci

Jak krásně to zní. Svobodovec — hrdina — člen zahraniční armády z východu. Člen armády legendárního hrdiny druhého zahraničního odboje armádního generála Ludvíka Svobody, statečného velitele, který velmi často chodil za nejhustší palby do první linie fronty, aby tu pochválil, tam napomenul a pak zase se vracel frontovým peklem na pozorovatelnu. Českoslovenští vojáci si vždy pak oddechli, když „starý“ byl trochu v bezpečí.

Jak ho všichni měli rádi, jak se všichni báli o jeho život! Zvláště pak my, Volyňáci. Vždyť to byl on, který nás vedl k uskutečnění našeho dávného snu — návratu do vlasti. Byl to armádní generál Ludvík Svoboda, který nás vedl vítěznými boji z Ukrajiny přes Duklu do Prahy, jako vítěze, jako osvoboditele.

Je možné, aby v našich řadách, v řadách volyňských Čechů-Svobodovců se našli lidé, kteří by chtěli svým zvrhlým chováním hanobit jméno tak velkého muže?

Uvědomuje si těch několik slabochů, že nehynoucí slávu, kterou nám dobyli tisíce padlých i žijících Volyňáků lze poškodit vulgárním chováním několika jednotlivců? Vědí ti lidé, že svým špatným chováním znesvěcují jména našich nejstatečnějších padlých? Zapomněli snad již na ppor. Hroudu ze Zolbunova, jehož jménem

Frant. Kostka, okr. škol. inspektor:

Kulturní snažení volyňských Čechů

Ve svém úředním posláním velmi často přicházím do přímého styku s bratry z Volyně a mám tak možnost jejich práci sledovat nejen v ohledu hospodářském, ale — a to nejvíce — i kulturním.

Velmi mile mne loňského roku překvapil jejich zájem o vlastní časopis, který chtěli již minulého roku začít vydávat, a o vlastní literární tvorbu vůbec. Hned při mém příchodu do Žatce navštívil mě ppor. Toman a pochlubil se svými prvotinami, z nichž později vznikla drobná sbírka básní „Touha volyňských Čechů po vlasti“. Týž autor vydal nedlouho poté druhou svou básnickou sbírku „Přátelství z bojů“, hodnotící bratrství s armádou SSSR.

Ze spisku se dovídáš, že týž autor vydal již v r. 1944 dílko „Československý boj“ a „Za svobodu“.

Z neméně zajímavých osobností volyňských literátů je i stylisticky vybroušenější a rutinovanější Jiří Rébl, s jehož příležitostnou poezií setkáváme se často v Žateckých novinách.

A ještě jednoho významného a osobitého volyňského spisovatele máme mezi sebou: p. Martinovského z Trnovan, jemuž připadl smutný úkol: napsati kroniku volyňských Lidic — České Maliny.

Po ostatních stránkách začleňují se volyňští bratři velmi ochotně a nad-

je pojmenována jedna kóta u Dukly, na které ukázal, jak Volyňáci dovedou bojovat a na které padl?

Zapomněli na statečného tankistu ppor. Gregora z Mirohoště, jenž první na svém tanku vtrhl do Mor. Ostravy, aby na jedné z ulic (dnes ulice ppor. Gregora) nalezl svou smrt?

Zapomněli již na hrdinské a slavné bojové činy ppor. Valenty?

Zapomněli na hrdiny slezských bojů, padlé tankisty z Hulče: rt. Pluhaře, rt. J. Cilce, rt. O. Cilce, rt. S. Touška, nebo snad na padlou ošetřovatelku Volyňáčku svob. M. Zichovou?

Chtějí, aby smrt těchto a tisíců dalších Volyňáků byla marnou? Vždyť těch několik jednotlivců si musí uvědomiti, že v nejbližší době přijedou naše rodiny z Volyně. Představují si, jak zklamou své drahé, kteří v každém z nás vidí hrdinu — vojáka bez hany?

S prvním Volyňákem, který v blízké době překročí československé hranice, začne se o Volyňácích hojně mluvit a psát. Na nás jest, aby to byly jenom pěkné věci.

Naše velká účast v prvním a druhém zahraničním odboji získala nám ve vlasti velmi dobré jméno; toto jméno si nedáme nikdy nikým poskvřniti!

Pro vlast zůstaneme blanicými rytíři i po válce — opravdovými Svobodovci.

Npor. Cilc.

Náš úkol za hranicemi a ve vlasti

Za hranicemi, kam nás osud zanesl, jsme měli důležitý úkol, a sice: propagaci dobrého českého jména. Tuzemci obdivovali pracovitost a píli Čechů, jejich organizační schopnosti a vysokou odbornou kvalifikaci. Podle této hrstky, která s nimi žila, posuzovali celý náš národ a posuzovali uspořádání společenské a státní. Tuzemci byli dobrého mínění i o vlastenečtví projevuje se i v materiální na u nich dlučí tvrdošijně trvala na tom, aby mohla své dítky vzdělávat v mateřské řeči ve školách, že odbírá mnoho časopisů ze staré vlasti, že knihovničky plní se plody nejlepších synů jejich národa, že vlastenečtví projevuje se i v Materiální pomoci staré vlasti. Vždyť Češi nakupovali jen české stroje, ač mohli míti tuzemské stroje, také dobré a mnohem levnější. K rozboru jednotlivých zde uvedených údajů se v budoucnosti vrátím.

A naše úkoly dnes ve vlasti také nejsou malé. Jsou to hodnoty morální, které jsme si osvojili za hranicemi. Speciální podmínky působily na vývoj některých dobrých vlastností, které bylo záhodno přestěpiti na půdu československou. Jsou to: soudržnost, upřímnost, pocit zodpovědnosti vůči národu — ne strany, nesobeckost, uctivost vůči starším a ženám a jiné. Je to pro nás trapné, když vidíme jak zde ve vlasti pro docílení osobního prospěchu nikdo se neohlíží na své sousedy a jsou i případy, že se neohlíží ani na své příbuzné, jde jak se říká „přes mrtvolu“. Je pro nás trapné, když vidíme, jak se chová mládež ke starším a ženám — hrubě a neuctivě. Toť naše úkoly doma. Ba i pracovní morálka tuzemců během války ze známých důvodů poklesla — musíme příkladem naší pracovitosti ji povznést. Přál bych si, aby na stránkách našeho časopisu více se psalo — ale nejen psalo, aby se pamatovalo i na to, co se kdy již napravilo.

Ppor. Vladimír Lešner, Žatec.

Za br. Bohuslavem Bajerem z Kupičova

Dne 22. II. 1944 padl v boji o Duklu v dešti kulometné palby. Narodil se 25. V. 1908, a jako zemědělec věnoval se národní práci v různých spolcích, zejména ve Sdružení katolické mládeže. Zanechal po sobě manželku a dvě nezaopatřené děti. Dojemná byla láska jeho šestiletého

Kvasilovským krajanům! V nejbližší době vyjde péčí Kruhu přátel volyňských krajanů z pera J. Tomana za spolupráce br. Maxy, kronika obce Kvasilova, která bude zhodnocením přínosu této pokrokové obce věci osvobození národa.

chlapce k němu. Když jim bylo oznámeno, že otec padl, vyhledal tento jeho fotografii a hledal po dvoře slápoty otce, s pláčem a povzdechem: „Drahý tatínku, už tady tvoje nohy nebudou chodit, již tě nikdy neuvidím.“ Jeho sedmiletá holčička mi psala: „Kdyby mi po drahém tatínkovi aspoň kapesníček zbyl na památku.“ A dále psala: „Tatínka již nemáme. Němci nám ho zabili, aspoň strýčku Vy na nás nezapomeňte!...“

Dobrý Čech a vlastenec br. Bajer nedočkal se osvobození vlasti, za kterou život položil. My, kteří jsme jej znali na něj nezapomeneme.

Ppor. Josef Toman.

Zprávy svazu

V sobotu 19. října konala se v Žatci mimořádná schůze SČZV. Schůzi byl přítomen ministr národní obrany arm. gen. Ludvík Svoboda, škpt. Gajdoš, předseda Sdružení vojáků 2. zahr. odboje u ČSOL, předseda ONV v Žatci kpt. Zicha a předseda MNV Malát.

Na pořadu byla otázka reemigrace volyňských Čechů.

Po zahájení schůze a uvítání hostů ujal se slova ministr NO arm. gen. L. Svoboda. Pan ministr řekl v úvodu, že nepřišel k nám jako ministr NO, ale jako bývalý velitel, že přišel informovat nás o stavu reemigrace našich drahých, vyslechnout naše stížnosti a kde bude možno pomoci.

Pan ministr stručně ale důrazně a výstižně promluvil o této otázce, ukázal na některé těžkosti formálního rázu, které celou akci brzdily, dále na výsledky, kterých bylo dosaženo a ujistil, že není nejmenšího důvodu k jakýmkoliv pochybnostem. Varoval důrazně před nerozvázným počínáním; poděkoval za vykonanou práci a nabádal k trpělivosti.

Na pokyn panamministra podal podrobné zprávy o přípravách k provádění reemigrace styč. důst. u min. ochrany práce a sociální péče kpt. ing. Kozák.

Po zprávě kpt. Kozáka zodpověděl p. ministr dotazy, které byly učiněny, vyslechl celou řadu stížností a slíbil, že našim zájmům a starostem bude i nadále věnovat plnou pozornost.

Pan ministr se potom vřelými slovy rozloučil a provázen bouřlivým potleskem, pohledy plnými důvěry a lásky svých vojáků, odešel v doprovodu předsednictva SČZV.

Na schůzi byly dále projednány některé aktuální otázky.

V závěru promluvil obšírně a velmi poutavě škpt. Gajdoš, předseda Sdružení vojáků 2. zahr. odboje o těžkostech a překážkách, které se staví zahr. vojákům v cestu v jejich snaze o uplatnění, o tom, co bylo a bude podniknuto, aby byla zjednána náprava, o návrhu zákona o zahran. vojácích a mnoho j. Zdůraznil zvláště, že je nevyhnutelnou nutností a povinností každého zahran. vojáka, aby se stal členem Sdružení vojáků 2. zahraničního odboje při ČSOL a aby bylo všude provedeno splynutí s organizacemi Československé obce legionářské.

Škpt. Gajdoš odpověděl také na dotazy, které mu byly učiněny a přáním zdaru v práci a brzkého shledání s rodinami se s přítomnými rozloučil.

Schůze byla velmi početně obslána delegáty SČ

Hledáme. Václava Sokola z Marjatina, Antonína Maděriče z Marjatina, Věru Sokolovou z Nového Kužela a rodinu Antoškovic z Mezeliček, z volyňské gubernie. Kdo by měl nějaké zprávy o výše jmenovaných, ať je sdělí na adresu: Ing. Václav Skřivan, Kukleny 445 u Hr. Králové.

Hladké Životice. V obcích Hladké Životice, Stachovice a Kujavy žije 31 příslušníků čs. zahraniční armády z SSSR. Jsme daleko od středu našich bratří od Žatce, ale jsme vděční

Svazu Čechů z Volyň a Kruhu přátel volyňských Čechů, že mezi námi udržuje spojení a vede nás k tomu, abychom zůstali věrni starým osvědčeným tradicím volyňským.

Němčany, okres Podbořany. Pocházíme z kupičovské rodiny, osídlené kolem Krásného Dvora. Těžkosti doby přemáháme jak se dá, ale překážky jsou tak těžké, že mnohdy pod tíhou jejich umdléváme. Věříme však, že příchodem rodin bude vše zahojeno.

z V. ze všech obcí okr. Žatec a Podbořany a i ze vzdálených okresů Čech a Moravy. Vnesla plně světlo do otázky reemigrace našich rodin a tak pomohla zvládnout kritickou situaci, která dočasně nastala sběhem nepříznivých okolností.

Hlas z Moravy. Zájmová Skupina volyňských Čechů „Skliň“ v počtu 98 duší obsadila část usedlostí v obcích Olbramovice, Želovice, Liměčice a Babice, Mašiměřice, Miroslav a Damnici v okrese Mor. Krumlov. Obce tyto leží v kraji chráněném a možno v nich pěstovati zeleninu a ušlechtilé ovoce. Všichni osídlenci až na malé výjimky jsou spokojeni. Ve snaze seznámiti zdejší usedlíky se životem naší větve, uspořádali jsme v Olbramovicích velký seznávací večer s programem uměleckým, zábavným a projevy. Za nás promluvil br. ppor. Fojtík a Hýbler, za starousedlíky p. ředitel Plaček. Sál byl přeplněn a podnik plně splnil svůj účel. Věříme, že spolupráce mezi námi a všemi lidmi dobré vůle k prospěchu národa a státu bude pokračovat.

V. H.

Náš žalov:

Šumperk. Dne 2. 9. 1946 spáchal sebevraždu Jaroslav Prokůpek, nar. v Lucku na Volyni, příslušník čs. zahr. arm. ze SSSR. Jmenovaný byl národním správcem mechanické dílny v Šumperku. Důvodem sebevraždy, podle zanechaného dopisu, byla duševní deprese a nechuť k životu, vyvolaná dlouhým čekáním repatriace rodiny.

Siřem. Dne 23. 9. 1946 zahynuli tragicky Vladimír Beran, nar. 8. 1. 1923 a Vladimír Danda, nar. 25. 7. 1926, oba z Jezírka na Volyni, příslušníci čs. zahr. arm. ze SSSR, bytem v Siřemi, okr. Podbořany.

Radičeves. Dne 21. září zemřel tragicky Václav Kazda, příslušník čs. zahr. arm. ze SSSR, nar. 14. 12. 1923 v Novokrajevě na Volyni, bytem v Radičevsi. Vyjadřujeme naši upřímnou soustrast rodičům a sourozencům zemřelého.

„Kruh přátel“ a redakce.

Upozornění administrace! Příkládáme složky Okresní záložny hospodářské v Žatci k zaslání předplatného Kčs 120 za „Věrnou stráž“ na 14 měsíců. Učiňte tak ihned! Nemáme fondů, sdělíme jen na Vás. Současně můžete zaslati dar na „Malinský fond“.

Posilejte nám adresy nových odběratelů. Kam posíláme „Věrnou stráž“ hromadně, sdělte nám, zda možno tak činiti i nadále, neb zda máme zasílati jednotlivě. V druhém případě sdělte adresy.

J. Dušek, administrátor.

Předsedou národního výboru jest náš příslušník br. Kučera, který po bratru Vrljovi jest druhým předsedou národního výboru oblasti kupičovské.

Kk

N. Třebšice, okres Podbořany. Obec naše jest osídlena většinou našimi příslušníky. Předsedou Národního výboru jest náš bratr Vrla, obec jest politicky sjednocena a poměr mezi býv. vojáky a starousedlíky jest opravdu bratrský. Na Kupičov na Volyni jsme nezapomněli.

Dk

Ústav dobré peněžní služby

Žatecká spořitelna

ZATEC, nám. dr. E. Beneše
vedle radnice

Vyřídí spolehlivě všechny Vaše peněžní záležitosti

M. MATHES

pod národní správou

dříve

JAN SVOBODA

specielní obchod
vínem a likéry

Ž A T E C

Nádražní schody 182

T E L E F O N 7 5 9

**Veškeré psací potřeby,
papíry a razítka Vám
dodá a knihy sváže**

**knihkupectví
a papírnictví**

J. FOJTÍK

Volyňský příslušník čsl. armády v SSSR

PODBOŘANY,

Revoluční 200 - Telef. 263

Národní správa
H. PICHL

*velkoobchod dřívím a vý-
roba tankového dřeva*

TELEFON 358

RUTA VLADIMÍR

Volyň. přísl. čsl. armády v SSSR

KANCELÁŘE

Žatec, Masarykova 351

*Volyňským zemědělcům a všemu obyvatelstvu
kraje nejlepšího chmele slouží*

Okresní záložna hospodářská

Žatec, Náměstí Dra Edvarda Beneše 9 - Telefon čís. 658

Vklady • provozovací úvěry • deposity

Nár. spr. fy Wunderlich a spol.

KLÍGL VLADIMÍR

Volyňský příslušník československé armády v SSSR

Výroba cementového zboží
a umělého kamene - lehké
stavební desky - velko-
obchod stavebninami

ŽATEC, Leoše Janáčka 1270

Telefon číslo 654

Restaurace

» *U Pošty* «

dříve „ČERNÝ OREL“

Zatec, Masarykova tř. 351

Telefon číslo 593

*Výtečné obědy a večeře - výborná vína
a likéry - čisté hostinské pokoje s ú-
středním topením - vzorná obsluha*

Národní správce

JOSEF TABULKA

volyňský přísl. čsl. arm. v SSSR

1954

Textilní zboží

všech druhů a nejlepší jakosti
nakoupíte v

Žateckém oděvním domě

nár. spr. Frant. Masopust

Žatec, Masarykova 355

Telefon 707

Když kočárek

pro Vašeho miláčka

tedy od odborníka,
který jej v případě potře-
by i opraví

Václav Urban

ČALOUNICTVÍ

Žatec, Nám. Dr. Beneše 58

TELEFON ČÍSLO 419

Bohaté sklady navštivte ještě dnes

FOTO - KINO - OPTIKA
A FOTO-ATELIER

Alexandr

Pánek

přísl. čsl. armády v SSSR

Žatec, Stalinova tř. 7 - Telefon 262

Služba amatérům - odbor. oprava
brýlí a veškeré optiky

Na zkoušku jízdy motorovými vozidly
Vás rychle a svědomitě připraví

Soukromá autoškola

Václava Vika

příslušník čsl. armády v SSSR

Žatec, Šafaříkova 1646/50, tel. 365

Budova Svazu Čechů z Volyně

HOTEL Praha ŽATEC

Masarykova 349 - Telefon č. 691

Výborná kuchyně - hostinské pokoje - po-
hodlné ustájení potahů - taneční parket
provoz ve dne i v noci

Nájemce Frant. Havran přísl. čsl. arm. v SSSR

„Věrná stráž“ vychází jednou týdně. Vydává
Svaz Čechů z Volyně. Odpovědný redaktor
Jaroslav Chudoba. Redakce: Žatec, Šafaříkova
1646/50, telefon 365. Administrace: Žatec,
Nádražní schody 199, telefon 628. Administrá-
tor J. Dušek. Tiskne „Svoboda“, fil. v Žatci,
telefon 374 a 390. Používání novinových zná-
mek povoleno dne 25. října 1946 ředitelstvím
pošt a telegrafů v Praze, Předplatné na rok
1946 a 1947 je 120 Kčs.

Inserujte v našem časopise. — Zašlete přílo-
ženou složenkou předplatné a dar na Malínský
fond.